

Jubileumi Diplomaosztó, 2017. szeptember 29.

Dr. Hegedűs Attila dékán köszöntője

Kedves Jubileumi Diplomások és családtagjaik! Tisztelt vendégeink!

Szeretettel és nagy örömmel köszöntöm Önöket a Szent István Egyetem Kertészettudományi Karának Jubileumi Díszoklevélátadó Nyilvános Ünnepi Tanácsülésén! Köszöntöm a Budai Campuson dolgozó valamennyi kollégámat!

Aranyoklevelet nyújtunk ma át 85 kollégánknak, akik 50 évvel ezelőtt végeztek, gyémántoklevelet adunk 24 kollégának, akik 60 évvel ezelőtt diplomáztak, és vasoklevelet 7 hajdani hallgatónknak, akik 65 évvel ezelőtt kezdték a pályájukat. Nagy öröm, hogy 3 kollégának ma rubinoklevelet adunk át, az ő pályafutásuk 70 évvel ezelőtt indult. Őszinte szívvel mondom, nagyon megtisztelő, hogy hajdani iskolájuk nevében ma én köszönhetem Önöket!

Az arany- és gyémántokleveles kollégáink a Kertészeti és Szőlészeti Főiskolán, a vas- és rubinokleveles kertészmérnökök az Agrártudományi Egyetem Kert- és Szőlőgazdaságtudományi Karán vették át diplomájukat. Ebből is látszik, aminek egy ízben utána is számoltam: az elmúlt 160 évben átlagosan közel 20 évente megváltozott intézményünk neve vagy szervezeti formája. Ezzel a folytonossá váló átmenetiséggel kell dacolnia az olyan örökkévaló dolgoknak, mint a tisztességes szakmai helytállás és a hivatásunk iránti elkötelezettség. Legfontosabb törekvésünk, hogy a megszokott színvonalon tudjuk biztosítani a három, nemzetgazdasági szempontból is kiemelt szakterület szakember-igényét. Bízunk abban, hogy 50 év múlva utódaink ugyanitt, ugyanilyen tisztelettel és szeretettel adják majd át a jubileumi diplomákat azoknak a kollégáinknak, akiket februárban még én avathattam kertészmérnökké. Ha így lesz, minden fáradtság megérte!

Büszkén és őszinte érdeklődéssel lapozgattam a jubileumi oklevelesek életét néhány szóban bemutató kis kötetünket. Világossá vált ebből, mennyi sikeres, szakmai eredményekben bővelkedő életút, hivatásuk határain belül hányféle valódi helytállás dicséri az Önök szakmai és emberi teljesítményét. És dicséri talán hajdani iskolájukat is, amely ma is büszkén tekint

Önökre, és hálás szívvel köszöni, hogy választott hivatásukat méltón képviselték nem nélkülözhető értékeket teremtve a társadalom egésze számára.

Önök között híres kertész dinasztiák alapítói ülnek, olyanok, akik életművüket gyermekeiknek, unokáiknak tudták átadni. Önök valamennyien a kertészet, élelmiszergazdaság és tájépítészet területén sikeres, kiváló szakemberek, de vannak itt ma velünk tudósok, sőt művészek is! Soraikban ott ülnek tanárain, akiktől ezen az egyetemen tanultam ezt a szép hivatást, mint Tóth Imre, Sz. Nagy László és Glits Márton tanár urak. Az Önök páratlanul gazdag munkássága jelentős értéket teremtett több generáció számára. Csak egyetlen példa: az évkönyvből kiderül, hogy gyermekkorom kedves üdítőitalait, a Traubisodát és a Márka üdítőt is Önöknek köszönhetjük, amelyek valódi gyümölcsből készült, ízletes üdítők voltak, nem vegyipari műreemek! De vannak itt ma velünk sikeres nagyvállalatok vezetői, és eredményes növénynemesítők is!

Napjainkban az általunk Budai Campusnak becézett területen három Kar működik. Ez azonban nem így volt még akkor, amikor Önök itt tanultak. A Tartósítói Szak csak 1972-ben, 45 évvel ezelőtt vált önálló karrá, ami az Élelmiszertudományi Kar jogelődjének tekinthető, és ilyenformán ekkor jött létre a Termesztési Kar is, ami a Kertészettudományi Kar elődje. Mindez pedig azt jelenti, hogy az általam képviselt kar voltaképpen egyidős velem. Legfiatalabb karunk, az önálló Tájépítészeti Kar 25 évvel ezelőtt alakult meg, Mőcsényi Mihály rektorsága idején. Akármilyen is volt iskolánk szervezeti tagolása, Önök kiváló kerttervezők, élelmiszeripari szakemberek és kertészmérnökök lettek. Ebből is jól látható, mindhárom szakterület gyökerei mélyen átszöttek a Gellért-hegy déli lejtőjét!

De mi volt a leginkább figyelemre méltó számomra ünnepi kiadványunkban? Végigolvastam mind a 118 kollégám portréját, és csodálattal vettem tudomásul, hogy Önök között alig voltak olyanok, akik elhagyták választott hivatásukat. Ha mégis így történt, azt mindig a kényszer szülte, és új munkájuk mellett, legyen az kertészettörténeti kutatás, ingatlanfejlesztés, közigazgatás, alkalmazni tudták ismereteiket, távolabbról, de kapcsolatban maradtak választott hivatásukkal. Azt szolgálták egész életükön át. Napjainkban sajnos ez már szinte elképzelhetetlen. Talán az elköteleződés nem annyira megingathatatlan, vagy a modern világ összekuszált útjain siklanak ki könnyebben a tervek. Önök azonban azt hiszem, szerencsések voltak, és biztos vagyok abban is, hogy kitartásukat-állhatatosságukat bőven honorálta hivatásuk szépsége. „Szakmáját szerette, sikeresnek érzi magát, közmegebecsülésnek örvend.”–

írja egyik jubiláló kollégánk magáról ebben a kis kötetben. Úgy érzem, ez sokat elmond arról, miféle sors juthat osztályrészül annak, aki szívvel végzi választott hivatását.

Dékánként rendkívül megható és felemelő érzés ezt az Önökről szóló kis kötetet forgatni. Nevek említése nélkül, kérem, engedjék meg, hogy néhány mondatot idézzek Önöktől, amelyben saját pályafutásukról és arról vallottak, mit is jelentett közös egyetemünk az Önök életében: „Az egyetemen tanultakat munkám során többszörösen kamatoztatni tudtam.”; „Munkámhoz a Főiskolán megszerzett alapismeretek jelentették a minden irányú megfelelést.”; „Nem bántam meg, hogy a Kertészeti Főiskolára jelentkeztem. Sok szép diákévet adott, meg egy olyan oklevelet, amellyel az elmúlt ötven évben jól boldogultam.”; „Munkáimat örömmel és teljes odaadással végeztem. Köszönöm a felsőoktatási intézménynek, hogy tudásom megalapozta, ennek köszönhetem optimizmusomat, egészségemet.” Engedjék meg, hogy az általam képviselt kar egésze, hajdani és jelenlegi oktató kollektívája nevében megköszönjem Önöknek ezeket a megtisztelő, kedves szavakat!

Amikor Önök közül a legidősebbek beléptek az egyetemre, igencsak más kép tárulhatott a szemük elé, mint manapság. Végignézhették például, hogyan nő ki a hegy oldalából az A épület. Az az épület, ahol én magam is dolgozom, és elképzelni sem tudom, milyen lehetett a Campus nélküle. Önök között talán van, aki még emlékszik erre. A K épületnek azonban, ahol most összejöttünk, még akkor sem volt híre, amikor aranydiplomásaink ballagtak el a főiskoláról, de van Önök között olyan, aki pályáját még a „budai alsótelepen”, vagyis a K épület helyén álló zöldségtermesztő üvegházakban kezdte meg.

Sajnos veszteségekről is szólnunk kell ezen a szép ünnepi napon. Szeretettel készültünk arra, hogy Mőcsényi Mihály professzor úrnak átnyújtunk egy különleges emléklapot, abból az alkalomból, hogy éppen 75 éve vette át diplomáját jogelőd intézményünkben. Sajnos erre ebben a formában már nem kerülhet sor. Szeretettel emlékszünk Sipos Elekre, mindannyiunk Lexi bácsijára is, akit szintén idén veszítettünk el. És tudom, hogy a jubiláló évfolyamoknak is voltak veszteségei a közelmúltban. Aranydiplomásaink közül többekkel, több alkalommal találkoztunk, és próbáltuk elérni, hogy az Aranydiplomát ezúttal kivételesen posztumusz kiadhassuk Petrányi Endrének, aki nem csak az Önök szeretett hallgatótársa volt, de kollégánk is éveken át. Örülök, hogy ez sikerült, és ma ő is, ők is itt lehetnek velünk valamennyien!

A kertészet, bár a földművelés ágai közé tartozik, van valami el nem idegeníthető lényegi magva, mely kétségkívül rokon az éteri, égi világgal, az önmagán túli valóval. Engedjék meg, hogy elmeséljem ennek egy szép példáját, melyre idén bukkantunk rá kollégáimmal. Okályi Iván Karunk dékánja, majd jogelőd intézményünk igazgatója volt. Az 1956-os forradalombeli szerepe miatt, és mert nem volt hajlandó tanártársait feladni a forradalom elbukását követő megtorlások idején, eltávolították a főiskoláról. Balatonakalira került, ahol a kutatóintézetben legkedvesebb gyümölcsével, a mandula nemesítésével foglalkozott. Zánka határában és a Balaton-felvidék területén már korábban számos mandulafát telepített. Ezek a közel 80 éves mandulafák ma is ott vannak, ezt saját szememmel láttam idén nyáron! És láttam azt is, hogy az épületnek, ahol a munkáját végezte, már a romjai is alig állnak. Mindezeknek napjainkra és minden időkre tekintettel fontos üzenetük van. Az emberi hatalom igaztalan, pirruszi győzelme csalóka diadal, a kertész legfőbb igazát mindig a növények, a természet ereje hirdeti ki. Lehet, hogy megkésve, lehet, hogy halkán, de ellentmondást nem tűrő erővel. A hajdani hatalmasok neve és élete feledésbe merült mára, az épületek összeroskadtak, de Okályi Iván mandulafái ma is élnek, és hirdetik egy kiváló szakember örökérvényű igazát, a tiszta erkölcs hatalmát. Ezért írtam az Önök köszöntésére kiadott jubileumi évkönyvünk elejére, amit nagyon is komolyan gondolok: Nem teszi hát rosszul, ki növények gondozására szegődik!

Ahogy Jókai Mór írta *Hol kezdtem a kertészkedést* című művében: „Csak kettő maradt meg, amit az én kedves mentorom ojtott a vérembe: a poézis, meg a kertészet. A költészet is lehet, hogy kialszik egyszer. Lehet, hogy el fognak felejteni, mint költőt; de az én szép fáim minden évben ki fognak zöldülni újra, s hirdetni fogják, hogy »kertész« voltam...” Nem felejtettük el Jókai poézisét sem, de ez a hitvallás, úgy hiszem, mindannyiunk közös hitvallása. Dékántársaim nevében is tisztelettel köszönöm, hogy hűek voltak hivatásukhoz, anyaintézményükhöz, amely most büszkén adja át Önöknek jubileumi oklevelüket. Az Önök életműve értékes, mint az arany, maradandó, mint a gyémánt, erős, mint a vas és ragyogó, mint a rubin!

Köszönöm, hogy meghallgattak!